

Στις πρόσφατες πρυτανικές εκλογές, που έγιναν για πρώτη φορά σύμφωνα με το νόμο Διαμαντοπούλου – Αρβανιτόπουλου, τα Συμβούλια Ιδρύματος, λειτουργώντας σαν κυβερνητικοί επίτροποι, επέβαλαν στα πανεπιστήμια το είδος των πρυτάνεων που απαιτεί το «έργο» της οριστικής μετάλλαξης της ανώτατης εκπαίδευσης.

Έτσι, σε κύριο άρθρο της, η «Καθημερινή» της 21-06-14 κήρυξε πανστρατιά: «Η κατάσταση στα ελληνικά πανεπιστήμια είναι πλέον τραγική... Η μόνη ελπίδα είναι να συσπειρωθούν οι υγιείς δυνάμεις στα ακαδημαϊκά ιδρύματα και να εκλέξουν επιτέλους πρυτάνεις που θέλουν να δουλέψουν σκληρά....».

Η εκλογή πρυτάνεων είναι η κατάληξη μιας επιχείρησης προκλητικής καταπάτησης των στοιχειωδών δικαιωμάτων του εκλέγειν και εκλέγεσθαι για τους διδάσκοντες (που τυπικά το διατηρούν) αλλά και του εκλέγειν για τις άλλες συνιστώσες του πανεπιστημίου, τους εργαζόμενους και τους φοιτητές, από τους οποίους έχει αφαιρεθεί το δικαίωμα συμμετοχής στην εκλογή πρυτανικών αρχών και διοίκησης συνολικά. Με την επιχείρηση αυτή ολοκληρώνεται η ακύρωση στην πράξη της αυτοδιοίκησης, μιας σημαντικής δημοκρατικής κατάκτησης, αφού το σύνολο των μελών ενός πανεπιστημίου δεν μπορεί να λειτουργεί πλέον ως αυτοδιοικούμενη κοινότητα. Αυτό αποτελεί θεμελιώδη προϋπόθεση για την πλήρη άλωση του δημόσιου πανεπιστημίου από τις δυνάμεις της αγοράς, για την εμπορευματοποίηση και την ιδιωτικοποίησή του. Αυτή τη «μεταρρύθμιση» αγωνίζονται με πάθος να επιβάλουν τα τελευταία χρόνια οι διάφοροι «εκσυγχρονιστές», με τη στήριξη και την καθοδήγηση των εγχώριων και διεθνών επιτελείων. Ξεκίνησε με την υπαγωγή του δημόσιου συστήματος τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη διαδικασία της Μπολόνια, που επέβαλε η ΕΕ, και τώρα επιχειρείται η ολοκλήρωσή της στο πλαίσιο της μνημονιακής πολιτικής.

Η αντιδημοκρατική οπισθοδρόμηση

Μια μικρή αναδρομή για το σχέδιο αντιδημοκρατικής οπισθοδρόμησης στα πανεπιστήμια. Ο νόμος Διαμαντοπούλου – σαν επιτελικό σχέδιο για την «αλλαγή του DNA της ανώτατης εκπαίδευσης» – κατήργησε βασικό γονίδιο της, την αυτοδιοίκηση της πανεπιστημιακής κοινότητας, η οποία έδινε στα μέλη της κοινότητας, με τη συμμετοχή τους στα συλλογικά όργανα διοίκησης, τη δυνατότητα να ασκούν εποπτεία και έλεγχο στις αποφάσεις που αφορούσαν τη λειτουργία του πανεπιστημίου. Αυτή η δυνατότητα αξιοποιήθηκε, ιδιαίτερα σε κρίσιμες στιγμές, από τις μαχόμενες δυνάμεις του πανεπιστημίου, διδάσκοντες, εργαζόμενους, φοιτητές, επιτυγχάνοντας να αποτρέψουν σημαντικές αντιδραστικές ρυθμίσεις ή και να ορθώσουν αναχώματα στην εφαρμογή τους. Για να συντριβούν αυτές οι δυνατότητες αντίστασης, για την πειθάρχηση και τη φίμωση της πανεπιστημιακής κοινότητας, αντί της αυτοδιοίκησης θεσμοθετήθηκε μια δομή διοίκησης αυταρχική και ανεξέλεγκτη που αντιστοιχεί σε ανώνυμη ιδιωτική επιχείρηση, ώστε να ανταποκρίνεται στο νέο ρόλο που προορίζουν για το δημόσιο πανεπιστήμιο τα επιτελεία του μεγάλου κεφαλαίου, ΟΟΣΑ, ΕΕ.

Στην κορυφή της πυραμίδας της νέας διοίκησης είναι το Συμβούλιο Ιδρύματος. Το πανίσχυρο, ολιγομελές και ανεξέλεγκτο Συμβούλιο αποφασίζει τελικά για όλες τις λειτουργίες του πανεπιστημίου, από τις αμιγώς εκπαιδευτικές, ακαδημαϊκές, ερευνητικές, μέχρι τις οικονομικές και διοικητικές. Σχεδιάστηκε να αποτελέσει τον πολιορκητικό κριό για την άλωση του δημόσιου πανεπιστημίου και την μετάλλαξη του δημόσιου δωρεάν χαρακτήρα και του κοινωνικού του ρόλου. Η σύνθεσή του αποτελείται από τα εσωτερικά μέλη, 8 μέλη ΔΕΠ του ιδρύματος, που εκλέγονται από το σύνολο μόνον των μελών ΔΕΠ και αποτελούν την πλειοψηφία του οργάνου. Τα εσωτερικά μέλη, μετά την εκλογή τους, επιλέγουν αυθαίρετα τα υπόλοιπα, 6 εξωτερικά μέλη, μεταξύ των οποίων είναι και «έγκριτες» προσωπικότητες της κοινωνίας (όπως επιχειρηματίες, τραπεζίτες, εφοπλιστές). Έτσι, μια μικρή «ομοιογενής» ομάδα, πχ 5 εσωτερικών μελών, μπορεί να ελέγχει πλήρως τη σύνθεση του Συμβουλίου και, με τις υπερεξουσίες αυτού του οργάνου, τη λειτουργία του πανεπιστημίου. Τόσο δημοκρατικά! Όπως υποστήριζε η προκλητική προπαγάνδα των «εκσυγχρονιστών» και των επιτελείων, με αυτό τον τρόπο αντιμετωπίζεται η κομματοκρατία και η διαπλοκή στην εκλογή διοίκησης, αλλά διασφαλίζεται και η διαφάνεια και η λογοδοσία στην κοινωνία για τα πεπραγμένα των δημόσιων πανεπιστημίων. Στο Συμβούλιο προβλέπεται και η σχεδόν συμβολική συμμετοχή ενός εκπροσώπου των φοιτητών, που εκλέγεται με καθολική ψηφοφορία.

Την ολιγαρχική διοίκηση του νόμου Διαμαντοπούλου – Αρβανιτόπουλου αποτελούν τα κυρίαρχα Συμβούλια, ο πρύτανης που έχει πλέον ρόλο μάνατζερ και θα είναι πλήρως ελεγχόμενος από το Συμβούλιο (θα είναι ήδη ένας από τους «εκλεκτούς» του), οι κοσμήτορες που ορίζουν αυθαίρετα τα της Σχολής (και αυτοί θα είναι από τους «εκλεκτούς» του Συμβουλίου), η Σύγκλητος που παύει πλέον να είναι το ανώτατο συλλογικό όργανο διοίκησης, υποβαθμισμένη, όπως και κάθε συλλογικό όργανο, στην οποία αποκλείεται η συμμετοχή όλων των μελών της κοινότητας. Αυτή η νέα διοίκηση θεωρήθηκε απαραίτητη για τη μετατροπή των πανεπιστημίων σε αυταρχικά εκπαιδευτήρια, χωρίς πανεπιστημιακό άσυλο και με εκμηδενισμένη τη φοιτητική συμμετοχή, «αποστειρωμένα» από τις μαχόμενες δυνάμεις της κοινωνίας, αλλά ορθάνοιχτα και παραδομένα στα συμφέροντα και τις απαιτήσεις της «αγοράς». Για να έχουν υποταγμένους διδάσκοντες, φοιτητές και εργαζόμενους. Για να έχουν προγράμματα σπουδών όπως τα ορίζουν το Εθνικό και Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Προσόντων και όπως θα τα «πιστοποιεί» η διορισμένη από τον Υπουργό Παιδείας Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας (η διαβόητη ΑΔΙΠ) και με φοιτητές «πολλών ταχυτήτων», χωρίς επαγγελματική προοπτική, έτοιμους για την εργασιακή βαρβαρότητα, την ανεργία ή τη μετανάστευση που έχουν επιβάλει στην κοινωνία.

Αυτή η αυταρχική δομή θεωρήθηκε απαραίτητη για να μετατραπεί η ερευνητική δραστηριότητα σε επιχειρηματική, με διαχειριστή την Ανώνυμη Εταιρεία του κάθε Ιδρύματος (το Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου που ορίζει ο νόμος). Για να επιβληθούν δίδακτρα αρχίζοντας από τα Μεταπτυχιακά – τα οποία έχει νομιμοποιήσει το Συμβούλιο της Επικρατείας με προκλητικό σκεπτικό– και, με τη σταδιακή γενίκευσή τους, και στα Προπτυχιακά, για να ακυρωθεί σταδιακά η φοιτητική μέριμνα. Για να επιβληθεί η «οικονομική αυτοτέλεια» στα δημόσια πανεπιστήμια, ώστε να αποκτήσουν δικούς τους πόρους, πουλώντας «υπηρεσίες εκπαίδευσης και έρευνας» και έτσι να περιοριστεί στο ελάχιστο η υποχρέωση της πολιτείας να τα χρηματοδοτεί.

Για να διαχειριστούν τη διαμόρφωση του νέου χάρτη της ανώτατης εκπαίδευσης, με τη δραματική συγχώνευση – κατάργηση τμημάτων και ιδρυμάτων που προωθεί η κυβέρνηση, με όργανο την ΑΔΙΠ, στο πλαίσιο των «μνημονιακών υποχρεώσεων».

Το καθεστώς της υποτέλειας και της ακραίας διαπλοκής επιβάλλει επίσης την αυταρχική διοίκηση ώστε αυτή να αποδεχτεί και να συμβάλει στην ολοκλήρωση της δραματικής συρρίκνωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που προωθεί η κυβέρνηση, με όργανο την ΑΔΙΠ, στο πλαίσιο των «μνημονιακών υποχρεώσεων», με εκτεταμένη συγχώνευση και κατάργηση ιδρυμάτων και τμημάτων, με νέες απολύσεις διοικητικού προσωπικού. Ένα σχέδιο που θα οδηγήσει στον δραματικό περιορισμό του αριθμού των νέων

που θα φοιτούν στα δημόσια πανεπιστήμια, προσφέροντας «πελατεία» στα, ισότιμα πλέον, κάθε λογής κολέγια.

Η πανεπιστημιακή κοινότητα (διδάσκοντες, φοιτητές, διοικητικό προσωπικό, με αποφάσεις των συλλογικών τους οργάνων: Σύλλογοι, Σύγκλητοι, ΓΣ Τμημάτων, Σύνοδος Πρυτάνεων), αναδεικνύοντας εγκαίρως τις δραματικές συνέπειες αυτής της «μεταρρύθμισης», τάχθηκε κατά του τότε νέου νόμου Διαμαντοπούλου και οι μαχόμενες δυνάμεις της αντέταξαν δυναμικές κινητοποιήσεις. Αυτή η αντίθεση υποχρέωσε το υπουργείο να λάβει άκρως αυταρχικά μέτρα επιβολής, περιόρισε τους υποψήφιους για την νέα διοίκηση (τα εσωτερικά μέλη των Συμβουλίων) κυρίως σε ένθερμους υποστηρικτές του «εκσυγχρονισμού» και γενικά «πρόθυμους», γεγονός που επέτρεψε στο πανεπιστημιακό κίνημα να αποτρέψει την τότε εκλογή των νέων διοικήσεων. Ήταν μια επιτυχία!

Όμως η υποχώρηση τους ήταν προσωρινή. Έτσι, μετά την κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ, η τότε τρικομματική κυβέρνηση (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ) με υπουργό τον Κ. Αρβανιτόπουλο ανέλαβε να ολοκληρώσει το «έργο». Ψήφισε μέσα στο καλοκαίρι «διορθώσεις» του πρόσφατου νόμου Διαμαντοπούλου και επέβαλε ακόμη πιο αυθαίρετα και αντιδημοκρατικά μέτρα για να ξεπεράσει τις αντιστάσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας. Σαν «ύστατο» μέσον επέβαλε την «εικονική δημοκρατία» της ηλεκτρονικής ψήφου. Ένα σύστημα ελεγχόμενο από το υπουργείο μέσω ενός μηχανισμού εκτός των ιδρυμάτων, που στην εφαρμογή του αποδείχθηκε διαβλητό και αυθαίρετο. Στον εκβιασμό αυτό όμως, ενώ οι αντιδράσεις συνεχίστηκαν σχεδόν σε όλα τα ιδρύματα, υποχώρησε, δυστυχώς, σημαντικό μέρος των μελών ΔΕΠ, δηλαδή και μέρος εκείνων που αντιτάσσονταν στον νέο νόμο.

Οι μαχόμενες δυνάμεις σε αυτό τον αγώνα, διδάσκοντες, εργαζόμενοι, φοιτητές αντιμετώπισαν εκτεταμένες διώξεις, οι οποίες συνεχίζονται ακόμη και σήμερα. (“Κλήση για Ανάκριση” σε “ποινική υπόθεση σχετική με παρεμπόδιση εκλογέων στο κτήριο της Πρυτανείας στις 14-3-2012” μελών του ΔΣ του συλλόγου ΔΕΠ του Πανεπιστημίου Πατρών).

Και η επίθεση συνεχίζεται. Ο νέος υπουργός παιδείας, Α.Λοβέρδος, για να ενισχύσει την πυραμίδα ελέγχου της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης, πρότεινε στους εκπροσώπους των Συμβουλίων να αποκτήσουν κεντρικό φορέα με συντονιστικό όργανο – ένα είδος Συνόδου των ΣΙ . Επίσης, για το ίδιο σκοπό, αλλά και για να αξιοποιήσει το σύνολο των μνημονιακών πολιτικών δυνάμεων, θα προωθήσει, όπως δήλωσε, ρύθμιση για τη συγκρότηση της Συνόδου των μέχρι τώρα υπουργών παιδείας!

Τα Συμβούλια σε ρόλο κυβερνητικού επιτρόπου

Αποκαλυπτικό των αντιλήψεων που επικρατούν στα Συμβούλια, είναι το γεγονός ότι, σε μια από τις πρώτες συνεδριάσεις του, το Συμβούλιο του ΕΚΠΑ, για να αντιμετωπίσει την παρουσία φοιτητών που ήθελαν να εκφράσουν τη διαφωνία τους, κάλεσε τα ΜΑΤ μέσα στις εγκαταστάσεις του πανεπιστημίου, από όπου εκδιώχθηκαν βιαίως οι «ανεπιθύμητοι»!

Στις δηλώσεις εκπροσώπων ή απλώς μελών τους, τα Συμβούλια, επιδεικνύουν προκλητική αδιαφορία για την εξαθλίωση και την υποβάθμιση που επιβάλλει στα πανεπιστήμια η μνημονιακή πολιτική με τη δραματικά μειωμένη χρηματοδότηση, την έλλειψη προσωπικού και υποδομών. Μάλιστα για την αντιμετώπισή τους φτάνουν να προτείνουν αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών με περικοπές μαθημάτων! Προωθούν την «εξωστρέφεια» με προτεραιότητα τη δημιουργία της Ανώνυμης Εταιρείας (ΝΠΙΔ) για την ανάπτυξη επιχειρηματικής δραστηριότητας και αναζήτησης χορηγιών από ιδιώτες. Επίσης, αναδεικνύουν σαν κύριο πρόβλημα την «αποκατάσταση της τάξης» στα πανεπιστήμια, καταγγέλλοντας σαν «αταξία» τις αντιδράσεις και κινητοποιήσεις όσων αντιστέκονται.

Σύμφωνα με το νόμο Διαμαντοπούλου – Αρβανιτόπουλου (Δ-Α), το Συμβούλιο, το οποίο έχει την αρμοδιότητα για τη συνολική διαδικασία επιλογής πρύτανη, από το σύνολο των υποψηφιοτήτων που υποβάλλονται επιλέγει, αυθαίρετα και ανεξέλεγκτα, μέχρι τρεις – ώστε ένας από αυτούς να «εκλεγεί» μελλοντικός πρύτανης. Έτσι, ενεργεί σαν κηδεμόνας του «ανώριμου» εκλογικού σώματος – που είναι όλα τα μέλη ΔΕΠ (αποκλείονται τα άλλα μέλη του πανεπιστημίου. Εδώ αντί για «γύψο» έχουμε «νάρθηκα»! Έτσι, κραδαίνοντας αυτό το όπλο και χρησιμοποιώντας σαν προκάλυμμα μια τεχνοκρατικού τύπου «αξιολόγηση» – κατάταξη όσων υπέβαλαν υποψηφιότητα, επιδόθηκαν σε ανελέητο κυνήγι και αποκλεισμό όσων, όχι μόνο εκφράστηκαν σαφώς και έδρασαν κατά της εφαρμογής του νέου νόμου, αλλά και εκείνων που απλώς δεν τους ενέπνεαν εμπιστοσύνη ότι θα εφάρμοζαν πειθήνια το «νόμο και την τάξη» στα πανεπιστήμια. Λειτουργήσαν με πλήρη αυθαιρεσία και άκρατη αλαζονεία, έτσι ώστε δικαίως να τους αποδίδεται συμπεριφορά «ακαδημαϊκών συμμοριών» που εκκαθαρίζουν αντιπάλους. Ακραία δείγματα αποτελεί η συμπεριφορά τους ιδιαίτερα στα πανεπιστήμια: ΕΚΠΑ, ΑΠΘ, ΕΜΠ, Θεσσαλίας, Ιωαννίνων, Πατρών. Τελικά, επέλεξαν και μεταξύ των «κατάλληλων» τους πιο συνεργάσιμους.

Είναι αποκαλυπτικά τα όσα ανέφεραν σε συνέντευξη τύπου κάποιοι από τους αποκλεισμένους υποψηφίους: ένας δήλωσε ότι στη συνέντευξη που έδωσε στο Συμβούλιο του ζητήθηκε ουσιαστικά πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, ενώ άλλος κατήγγειλε το Συμβούλιο του ιδρύματός του για «στήσιμο» των εκλογών σε αγαστή συνεργασία με τον «εκλεκτό» του υποψήφιο. Επίσης, από το ΕΜΠ, το μοναδικό ίδρυμα στο οποίο δημοσιοποιήθηκαν, μετά από απαίτηση, τα πρακτικά του Συμβουλίου για τη διαδικασία επιλογής υποψηφίων, ορισμένα αποσπάσματα, αν και «χτενισμένα», είναι αποκαλυπτικά: «..Για μένα παίζει ρόλο το κατά πόσο αποδέχονται οι υποψήφιοι το Συμβούλιο Ιδρύματος, δηλαδή το νόμο και την αλλαγή της κατάστασης». «..Η στάση του δεν δείχνει καλά σημάδια για τη συνεργασία του ως Πρύτανη με το Συμβούλιο Ιδρύματος». «.. διαθέτει εξαιρετικά σημαντική διοικητική εμπειρία τόσο εντός του ΕΜΠ ... όσο και εκτός του ΕΜΠ (π.χ. Γενικός Γραμματέας Υπουργείου Μεταφορών και μάλιστα κατά τη περίοδο των Ολυμπιακών Αγώνων)». «.. αποδέχτηκε να συνεδριάζει η Σύγκλητος με αλλοιωμένη σύνθεση, ήτοι με παρουσία ατόμων που δεν ήταν νομίμως δικαιολογημένη. Επίσης, κατά την περίοδο που είναι επικεφαλής της Σχολής, δεν μπόρεσε να αποτρέψει μακρές καταλήψεις και διακοπές λειτουργίας της». «..η παρουσίαση των θέσεων της για το μέλλον του ΕΜΠ δεν με έπεισε ότι διατίθεται να διαχειριστεί την διακυβέρνηση του ΕΜΠ και πιθανές μελλοντικές κρίσεις με διαφορετικό και πιο αποτελεσματικό τρόπο». «.. Παίρνοντας υπόψη μου τα βιογραφικά, τα προγράμματα και ιδιαίτερα τις συνεντεύξεις και τις απαντήσεις που δόθηκαν στις ερωτήσεις που τέθηκαν, (ιδιαίτερα το καίριο πρόβλημα του ΝΠΙΔ και αυτό των αλλαγών στις σχέσεις με το φοιτητικό κόσμο του ΕΜΠ».

Αυτή τη συμπεριφορά του Συμβουλίου, με τους αποκλεισμούς υποψηφίων πρυτάνεων στο Πανεπιστήμιο Πατρών, κατήγγειλε καθηγητής παραιτούμενος από εσωτερικό μέλος του: «...ένας αποκάλυπτος ευτελισμός θεσμών και κεκτημένων που με κόπο και αγώνες είχε αποκτήσει το Πανεπιστήμιο. Το αυτοδιοίκητο και οι δημοκρατικές διαδικασίες ανάδειξης των οργάνων καταπατήθηκαν αποκάλυπτα». Ενδεικτικά για το ήθος και το ύφος που επέδειξαν κάποια μέλη, ο ίδιος αποκαλύπτει ότι όταν εξωτερικό μέλος του Συμβουλίου, καθηγητής πανεπιστημίου του εξωτερικού, ρωτήθηκε πώς θα αντιμετώπιζε μια ανάλογη απόφαση στο πανεπιστήμιο που ανήκει, η απάντησή του ήταν: «Ας μην με επιλέγατε».

Τα ίδια φαινόμενα προηγήθηκαν στην εκλογή κοσμητόρων στα ιδρύματα. Και εκεί, μέσα από συνεντεύξεις με τους υποψήφιους για την επιλογή μέχρι τριών «κατάλληλων», εφάρμοσαν προκλητικούς αποκλεισμούς όσων δεν δήλωσαν «νομιμοφροσύνη». Μάλιστα έφτασαν στο σημείο να αποκλείσουν μοναδική υποψήφια, η οποία κατά κοινή ομολογία διέθετε όλα τα προσόντα, αλλά είχε πάρει ενεργό μέρος στο αγώνα για την μη εκλογή των Συμβουλίων!

«Τέλος εποχής.. τέλος της σιωπής, τέλος της αδράνειας» κραυγάζει η Α. Διαμαντοπούλου από την «Καθημερινή» και σχεδόν επαναλαμβάνουν «ΤΑ ΝΕΑ» σε κύριο άρθρο τους, την 14-07-14. Σύμφωνα με τα τελευταία: «Τα ΑΕΙ είναι ωρολογιακή βόμβα, κι αυτό το γνωρίζουν καλά οι νέοι πρυτάνεις που

εξελέγησαν. Τα ανοιχτά προβλήματα τους (διοικητικά κενά, αξιολόγηση στελεχών, κομματισμός, παρακώλυση μαθημάτων, φαινόμενα βίας, προστασία της περιουσίας των πανεπιστημίων) – αυτά θεωρεί ο συντάκτης προβλήματα!- πρέπει να κλείσουν το ταχύτερο».

Η στάση των υποψηφίων και του εκλεκτορικού σώματος

Οι «εκλεκτοί» των Συμβουλίων, μετά τον προκλητικό αποκλεισμό των υπολοίπων συνυποψηφίων τους, επιδεικνύοντας αήθικη στάση, αποδέχτηκαν να είναι οι υποψήφιοι που θα συμμετάσχουν στην εκλογή. Βέβαια, πριν τους αποκλεισμούς, σε κάθε ίδρυμα, ένας αριθμός καθηγητών – άλλοι από καθεστωτική τοποθέτηση, άλλοι από λανθασμένη πολιτική επιλογή και άλλοι έχοντας αυταπάτες ή και αφέλεια για τις δυνατότητες διαφορετικής στάσης – υπέβαλε υποψηφιότητα σε αυτά τα ολιγαρχικά και ανεξέλεγκτα όργανα επιβολής του νόμου για την μετάλλαξη του δημόσιου πανεπιστημίου. Θέλησαν να διεκδικήσουν, αφού θα έχουν προεπιλεγεί, το ρόλο του πρύτανη – μάνατζερ που προβλέπει ο νόμος, ο οποίος θα ενεργεί υπό τον πλήρη έλεγχο του Συμβουλίου, για να ασκήσουν διοίκηση σε ένα πανεπιστήμιο που η μνημονιακή πολιτική εξαθλιώνει, υποβαθμίζει και συρρικνώνει. Φιλοδόξησαν να διοικήσουν έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες. Με δεδομένο τον οικονομικό μαρασμό και την δραματική μείωση προσωπικού διδακτικού και διοικητικού και τη συνεπαγόμενη «προσαρμογή στην πραγματικότητα», με την κατάργηση μαθημάτων και εργαστηρίων, κατάσταση την οποία σιωπηρώς συγκαλύπτουν δια της σιωπής και οι παρούσες διοικήσεις. Για να προωθήσουν τις διαγραφές φοιτητών που έχουν αποφασιστεί. Για να υιοθετήσουν την ίδρυση και λειτουργία της Ανώνυμης Εταιρείας (ΝΠΙΔ) που θα διαχειρίζεται με πλήρη αδιαφάνεια και με αγοραίους όρους την ιδιαίτερη περιουσία και τους πόρους του ιδρύματός τους. Για να εφαρμόσουν τους «Οργανισμούς» που ενσωματώνουν ως «βούληση των πανεπιστημίων» όλες τις ρυθμίσεις των νόμων Δ – Α. Για να διαχειριστούν τη συμμετοχή του ιδρύματός τους στη διαμόρφωση του νέου χάρτη της ανώτατης εκπαίδευσης, με το σχέδιο Αθηνά 2.

Παράλληλα, οι εκλέκτορες, τα μέλη ΔΕΠ, αποδέχτηκαν την «κηδεμονία» του Συμβουλίου που τους υπέδειξε ποιους δικαιούνται να ψηφίσουν και, υποκύπτοντας στον «εκβιασμό» της διαβλητής και μη ελέγξιμης ηλεκτρονικής ψηφοφορίας, επέλεξαν έναν από τους «εκλεκτούς», νομιμοποιώντας σε άλλη μια κρίσιμη εκλογή την «εικονική δημοκρατία».

Δυστυχώς, σε αυτή την προκλητική καταπάτηση των στοιχειωδών δημοκρατιών δικαιωμάτων, ενώ πολλές κριτικές εκφράστηκαν, μετρημένες ήταν οι φωνές που τόλμησαν να υπερασπιστούν μια θέση αξιοπρέπειας και να προτείνουν αποχή από αυτόν τον ευτελισμό, όπως η Δημοκρατική Πανεπιστημονική Κίνηση, το Δίκτυο Πανεπιστημιακών, και στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας το Εναλλακτικό Σχήμα για το Δημόσιο Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο και η Αγωνιστική Συνεργασία Πανεπιστημιακών. Εντούτοις, σε ορισμένα πανεπιστήμια εκδηλώθηκε αντίδραση με σημαντική έως πολύ σημαντική αποχή και λευκό (π.χ. αποχή περίπου 45% στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και 25% στο ΕΚΠΑ).

Η κατάσταση για το δημόσιο πανεπιστήμιο είναι ζοφερή. Κατάφεραν να επιβάλουν το «νόμο» και την «τάξη», όμως η βίαιη και προκλητική πρακτική τους προσβάλλει την αξιοπρέπεια της πλειονότητας των μελών σε κάθε πανεπιστήμιο και στη συνείδησή τους απαξιώνει και απονομιμοποιεί τις πολιτικές τους. Για αυτό μοναδική ελπίδα είναι διδάσκοντες, εργαζόμενοι και φοιτητές να αντιδράσουν συλλογικά, χωρίς αυταπάτες, πριν να εδραιωθεί οριστικά αυτή η καταστροφική εξέλιξη, και να ορθώσουν το ανάστημά τους. Οι μαχόμενες δυνάμεις έχουν και εμπειρία και γνώση από σκληρούς αγώνες, γνωρίζουν καλά τον αντίπαλο και τα σχέδιά του. Χωρίς την ανατροπή τους δεν υπάρχει μέλλον.